

המביא גם פרק ראשון גימין

יב.

עין משפט
נר מצוה

עא א מ״י פ״ט מהל' עבדים הל' ז סמג
עשין פב טו״ע י״ד סימן
קסו סעיף כ וסעיף כא:
עב ב ג ד ה מ״י פ״ו
מהל' רוחה ושומרת
נפש הל' ז סמג עשין פה:
עג ו ז מ״י פ״ט טו״ע
י״ד סימן קסו סעיף כ
צ״ה״ה:
עד ח מ״י פ״ו מהל'
ערכין הל' יט:

גליון הש"ם

גמ' כי חיבי דחזו לי
אינשי ומרחמין. ע' צ"ק
ד' פח ע"א תד"ה דכתיב:

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

לא תלקט לעני. סמכיהו רחמנא לא תלקט לעני ולגר ודרשינן סמוכין
לא תלקט אמה לצורך העני: והבדיל עני על שלו. עני הראוי ליטול פאה
יש לו שדה והבדילו הכותה להניח זה פאה: לעצד. כנעני: עשה
עמי. מלאכה ואיני זך אלא חזור עני הפתחים: בדלא ספקא. לזון
במעשה ידיו ואיך להסדק משלו:

ופרישין עבד נמי לא ספק ושמתי
 עבדא דנהוס כרסיה לא שויא. עבד
 שאינו שוה לחס אכלו: למריה למאי
 מסבעי. הלכך אינו מוסיף משלו אלא
 יחזור על הפתחים כי מי יכופנו וינונו
 ויהפסיד שלו. אבל אשה קל המנה
 עמה בכתובתה ואת תהא יתבא
 צייתי ומיתונא מנכסי: שגלה לערי
 מקלט. שהרב בשוגר וגלה: להעדפה.
 שמעשה דריו עורפים על מזונותיו:
 לא נישקל מיניה. ויהא ציד העבד
 שמא יש יום שלא ימנא להשתכר:
 וחי. וגם אל אחת הערים האל וחי:
 כדורא בם מלך. כל ישראל לא
 מלכיה: פניהם. לנועה ואין דרכה
 ללאת ולסבב בעיר שאינה משם ואין
 מכירין אותה להציל לה מללכה
 צייתה אלא אם כן מסבבת בעיר
 למאור מללכה להשתכר: וספכרא.
 דדלאמר ליה עשה עמי קא מיירי:
 ועוד מאי שגא שני צורות. אפילו
 בשני שובע כיון דא"ל עשה עמי הרי
 הן לו שני צורות: לא ספק. אינו
 מספיק: מאן דמירחא אכני חרי לעבדא
 נמי מרחס. דמירח צננות כהאשה:
 ליה

12 חיי עבד ליה חיותא טפי קמ"ל והא מדרקתני סיפא א
 מקלט בעלה חייב במוזנותיה מכלל דלא אמר לה דא
 חייב ומדסיפא דלא אמר לה רישא נמי דלא אמר ליה ל
 בדלא ספקה והא מדרקתני סיפא ואם אמר לה צא
 רשאי מכלל דרישא דלא אמר לה ה"ק היום מספקת
 ירך במוזנותיך רשאי מספקת מאי למימרא מהו דתיני
 פנימיה קמ"ל לימא כתנאי רבן שמעון בן גמליאל אומר
 בשני בצורת או פרנסני או הוציאני לחירות וחכמים א
 מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר יכול ומר סבר א
 או פרנסני או הוציאני לחירות או פרנסני או תן ל
 מיבעי ליה ועוד מאי שנא בשני בצורת אלא הכא
 לו צא מעשה ירך למוזנותיך ובשני בצורת ל
 ואו פרנסני או הוציאני לחירות * כי היכי דחוו לי אינ
 סברי מאן דמרחם אבני חרי אעבד נמי רחומי מ
 המקדיש ידי עבדו אותו העבד לזה ואוכל ועושה ופור
 לעבד עשה עמי ואיני זנך הכא במאי עסקין במעלה

במונותיך ואור"י דס"ד דרגילות הוא שעבד עמנו הולך ועובד אל
למימר ^(ט) (אע"ג) דלא^א ספיק ישתחייב במונות כיון שמ"מ עובדו^ב ח
קאמר לעיל ש"מ יכול הרב לומר לעבד עשה עמי ואני זך דלפ"י
השתחייב במונותיו אי לאו משום דיכול ועוד דסקלקא דעמיה דמירי^ד
מקצא. פ"י אי אמרת בשלמא יכול אשמועיני ערי מקלט דלע"ג
אבל לענין העדפה לא משמע ליה דמשום וחי תהיו העדפה ידידי
תנא סופא דאמר לה"ה לגלוי ארישא דאיירי בלא אחר לה"ה אבל ה"ה
דבמסקתא יכול לומר לה לאי מעשה ידיך במונותיך מאי למימרא ד
לחירות לאו דוקא אלא כלומר שיהיה מעשה ידי לעצמי כמו לזן חורין
השולח (לקמן דף טו:) גבי עבד שנשבע ופדאו ישראל אחר שמעיני לה
לרבו שני לא דהא לשם כן חורין פקדיה לרבו דרשון לא דלמא מימענע
את העבדים ואומר ר"י (רדב"ש שמעון צ"ג ספר דלענין פדיון פקד
מרחמי עליה טפי שלא ימות כרעב וכל כ' ימן לו מעט לחם אלא
ולא גרסינן המקדיש עבדו דהתם יא' לחירות כדאמר רב בהשולח (לק
אמרינן דהן קדושים למלאכתו הכי נמי כשהקדיש כל עבדו הוה לן
דבענין זה חשיב הקדש כדאמרינן בסוף פ"ק דנדרים (דף יג:) ואין
חילוק במלאכתו שאין פוי ידיו ורגליו שוין במלאכתו הלכך אינן לן למי
עבדו כהם משמע יותר למיניה עם קדוש דהא למלאכתו לאו קאמר א

מסורת הש"ס

- (א) [ברכות מז: ו"טג],
(ב) חולין קלא; (ג) ב"ק פז;
כתובות מה נח; (ד) [ב"ק
זא. ע"ש ב"מ סד: ע"ש],
(ה) בבב"א נוסף. אמר
רחמנא, (ו) [כתובות נב:],
(ז) [שבת קכח:], (ח) גי' מ"ד
היכל,

תורה אור השלם

1. וּבִקְרַבְכֶם אֶת קִצְיֹר
אֶרְצְכֶם לֹא תִכְלֶה וְלֹא
שִׁדֹּר בִּבְרָרָךְ וְלֹקֵט
קִצְיֹרֶיךָ לֹא תִלְקֹט לְעֵינִי
וְלִגְדִּי תַעֲבֹב אֹתָם אֲנִי יי
אֱלֹהֶיכֶם: וַיִּקְרָא כֵּן כֹּה
2. לְגַם שָׁמָּה רֹצֵחַ אִשָּׁר
יִרְצֶה אֶת רֵעֵהוּ וְכַבֵּל
דַּעַת וְהָוֵא אֶת שֹׁנֵאֵל
מִתְחַמֵּל שְׁלֹשֹׁם וְגַם אֵל
אֹתוֹת מִן הַעֲרִים הָאֵל
וְהִי: דְּבָרִים דַּר מִכ
3. כֹּל כְּבוֹדָהּ בַּת מֶלֶךְ
פְּנִימָה מִמַּשְׁבִּצוֹת וְהָב
לְבִשָׁה: תְּהִלָּים מִדַּר

הגהות הב"ח

- (א) תום' ד"ה כל האומר
(בעמוד הקודם). כשליח
הגט נ"מ להולך לאו
כזי:

מוסף תוספות

- [illegible]

פסקי רי"ד

שאם ירצה שלא לזון וכו'
ש"מ יכול הרב לומר לעבד
עשה עמי ואיני זנך פי'
אלא חזור על הפתחים
ואסיקנא בההיא פלוגתא
דרב ור' יוחנן דרב סבר
אינו יכול ור' יוחנן סבר
יכול וק"ל רב ור' יוחנן
הלכה כר' יוחנן: